

Tehillim-Psalms for the Ages - Chapter 55 (Part II)

Rabbi Shmuel Silber

1. תהלים פרק נה

א לִמְנַצֵּחַ בְּנִגְיֹת מִשְׁכִּיל לְדוֹד: ב הֶאֱזִינָה אֱלֹהִים תְּפִלָּתִי וְאֶל־תִּתְעַלֵּם מִתְחַנְּנָתִי: ג הִקְשִׁיבָה לִי וְעֲנֵנִי אֲרִיד בְּשִׁיחֵי וְאֶהֱיָמָה: ד מְקוֹל אוֹיֵב מִפְּנֵי עֶקֶת רָשָׁע כִּי־יִמְטוּ עָלַי אֶזְנוֹן וּבֶאֱפֵי יִשְׁטְמוּנִי: ה לִבִּי יִחִיל בְּקִרְבִּי וְאֵימֹת מוֹת נָפְלוּ עָלַי: ו יִרְאֶה וְרָעַד יָבֵא בִּי וְתִכְסְּנִי פִלְצוֹת: ז וְאָמַר מִי־יִתֶּן־לִי אֲבֵר כִּי־זָנָה אֶעֱוֹפָה וְאֶשְׁכְּנָה: ח הִנֵּה אֲרַחֵק נֹדַד אֲלֵיךְ בַּמִּדְבָּר סֶלָה: ט אֲחִישָׁה מִפֶּלֶט לִי מִרוּחַ סַעָה מִסַּעַר: י בִּלְעַד אֲדֹנָי פֶּלֶג לְשׁוֹנֵם כִּי־רָאִיתִי חֶמְס וְרִיב בְּעִיר: יא יוֹמֵם וְלַיְלָה יִסּוּבְּבָה עַל־חֹמְתֶיהָ וְאֶזְנוֹן וְעַמֵּל בְּקִרְבָּה: יב הוֹת בְּקִרְבָּה וְלֹא־יִמֵּשׁ מִרְחֹבָה תֵּד וּמִרְמָה: יג כִּי לֹא־אוֹיֵב יִחַרְפֵּנִי וְאֶשָּׂא לֹא־מִשְׁנֵאֵי עָלַי הַגִּדִיל וְאֶסְתֵּר מִמֶּנּוּ: יד וְאַתָּה אָנוּשׁ כְּעַרְכִּי אֶלּוּפִי וּמִי־דַעִי: טו אֲשֶׁר יִחַדּוּ נִמְתִּיק סוֹד בְּבֵית אֱלֹהִים נִהַלְךָ בְּרָגֶשׁ: טז יִשְׁיִמוּת [יִשְׂאֵי מוֹת] | עָלִימוּ יִרְדּוּ שְׂאוֹל חַיִּים כִּי־רַעוֹת בְּמַגּוֹרֵם בְּקִרְבָּם: יז אֲנִי אֶל־אֱלֹהִים אֶקְרָא וְיִהְיֶה יוֹשִׁיעֵנִי: יח עָרַב וּבְקָר וּצְהָרִים אֲשִׁיחָה וְאֶהְמָה וְיִשְׁמַע קוֹלִי: יט פָּדָה בְּשָׁלוֹם גִּפְשִׁי מִקִּרְבִּי לִי כִי־בְרָפִים הָיוּ עִמָּדִי: כ יִשְׁמַע | אֵל וְיַעֲנֵם וְיֵשֶׁב לְדָם סֶלָה אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ וְלֹא יִרְאוּ אֱלֹהִים: כא שְׁלַח יָדְיוֹ בְּשִׁלְמוֹ חָלַל בְּרִיתוֹ: כב חֲלָקוּ | מַחְמָאֵת פִּי וְקִרְב־לְבוֹ רְכוּ דְבָרָיו מִשְׁמֵן וְהִמָּה פְתָחוֹת: כג הַשִּׁלְךָ עַל־יְהוָה | יְהַבֵּךְ וְהוּא יִכְלַףְךָ לֹא־יִתֶּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק: כד וְאַתָּה אֱלֹהִים | תוֹרְדֵם לְבָאֵר שַׁחַת אֲנָשֵׁי דָמִים וּמִרְמָה לֹא־יִחַצּוּ יְמֵיהֶם וְאֲנִי אֲבִטַח־בְּךָ:

1. For the conductor, on neginoth, a maskil of David. 2. Incline Your ear, O God, to my prayer and do not disregard my supplication. 3. Hearken to me and answer me; I lament in my speech and I moan, 4. From the voice of the enemy, because of the distress of the wicked; for they accuse me of iniquity and they hate me with a vengeance. 5. My heart shudders within me, and terrors of death have fallen upon me. 6. Fear and trembling come upon me, and horror overcomes me. 7. And I said, "If only I had wings like a dove! I would fly away and be at rest. 8. Behold I would wander far away; I would lodge in the desert forever. 9. I would quickly find myself a refuge from a sweeping wind, from a tem pest." 10 Destroy, O Lord, divide their tongue, for I have seen violence and strife in the city. 11. Day and night they surround it on its walls, and iniquity and sin are in its midst. 12. Destruction is within it, and blows and deceit do not move out of its square. 13. For no enemy reviled me that I should bear it; my enemy did not open his mouth wide against me, that I should hide from him. 14. And you are a man of my equal, my prince and my esteemed one. 15. That together we would devise counsel; in the house of God we would walk with a multitude. 16. May He incite Death upon them; may they descend to the grave alive, for there are evils in their dwelling, in their midst. 17. I shall call to God, and the Lord will save me. 18. Evening, morning, and noontime, I speak and moan, and He hearkened to my voice. 19. He redeemed my soul with peace from the battle that came upon me, because of the many [people who] were with me. 20. May God hear and answer them, and the One who dwells from time immemorial forever, for there is no passing for them, and they did not fear God. 21. He stretched forth his hands against him who was at peace with him; he profaned his covenant. 22. Smooth were the buttery words of his mouth but his heart was set on war; his words were softer than oil, but they are curses. 23. Cast your burden on the Lord, and He will bear you; He shall never allow a righteous man to falter. 24. But You, O God, shall lower them to the Pit of Destruction; men of blood and deceit shall not live half their days, but I will trust in You.

2. מצודת דוד תהלים פרק נה פסוק ז

(ז) מי יתן – הלואי היה לי כנפים לעוף בהם כי אז הייתי פורח למרחוק לשכון שם להנצל מאויבי:

3. רד"ק תהלים פרק נה פסוק ז

(ז) ואמר: מי יתן לי אבר כיונה, כנף כמו היונה שאוכל לעוף במקום שלא יוכלו להשיגני

4. The Hirsch Psalms (55:7)

V. 7, 8, 9. ואמר וגו'. "Then I came to wish that I were able to flee, far away from any contact with men, and, alone, in complete isolation, to find peace. If I could indeed flee, אחישה וגו', then I would quickly save myself and, by breaking off all relations with other men, I would escape the storm that draws nigh against me."

5. רד"ק תהלים פרק נה פסוק ז

מי יתן לי אבר כיונה, למה כיונה? רבי עזריה בשם רבי יודן ברב סימון אומר: לפי שכל העופות בשעה שיגעין הן נחין על גב סלע או על גב אילן ונתפשין, אבל היונה בשעה שהיא יגעה היא קופצת אחת מאגפיה ופורחת באחת, והיא נצולת ואינה נתפשת:

6. אלשיך על תהלים פרק נה פסוק ז

מי יתן לי אבר כיונה הידועה בתורה היא היונה ששלח נח מהתיבה, ששלחה לדעת הקלו המים ובאה בעלה זית טרף בפיה, ואמרו רבותינו ז"ל (בראשית רבה לג ט) מגן עדן הביאה. ואמר בראות עצמו בורח בצער גדול, מי יתן לי אבר כיונה שהלכה עד גן עדן, כי לא הייתי עושה כמוה שהלכה ושבה, רק אעופה ואשכונה שם בגן עדן לעולם כי שם ינוח לי.

7. בראשית פרק ח

(ו) וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת-חַלּוֹן הַתֵּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה: (ז) וַיִּשְׁלַח אֶת-הָעֶרֶב וַיֵּצֵא יְצוּא וְשׁוֹב עַד-יְבֹשֶׁת הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ: (ח) וַיִּשְׁלַח אֶת-הַיּוֹנָה מֵאֵתוֹ לְרַאֲוֹת הַקָּלוֹ הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה: (ט) וְלֹא-מָצְאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף-רַגְלָהּ וַתָּשָׁב אֵלָיו אֶל-הַתֵּבָה כִּי-מַיִם עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּקְחָהּ וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו אֶל-הַתֵּבָה: (י) וַיִּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרָיִם וַיִּסֹּף שַׁלַּח אֶת-הַיּוֹנָה מִן-הַתֵּבָה: (יא) וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרֶב וְהִנֵּה עֲלָה-זֵית טָרֶף בְּפִיהָ וַיֵּדַע נֹחַ כִּי-קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ: (יב) וַיִּיחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרָיִם וַיִּשְׁלַח אֶת-הַיּוֹנָה וְלֹא יָסְפָה שׁוֹב-אֵלָיו עוֹד:

6. And it came to pass at the end of forty days, that Noah opened the window of the ark that he had made. 7. And he sent forth the raven, and it went out, back and forth until the waters dried up off the earth. 8. And he sent forth the dove from with him, to see whether the waters had abated from upon the surface of the earth. 9. But the dove found no resting place for the sole of its foot; so it returned to him to the ark because there was water upon the entire surface of the earth; so he stretched forth his hand and took it, and he brought it to him to the ark. 10. And he waited again another seven days, and he again sent forth the dove from the ark. 11. And the dove returned to him at eventide, and behold it had plucked an olive leaf in its mouth; so Noah knew that the water had abated from upon the earth. 12. And he again waited another seven days, and he sent forth the dove, and it no longer continued to return to him.

8. בראשית פרק ח פסוק יא

וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרֶב וְהִנֵּה עֲלָה-זֵית טָרֶף בְּפִיהָ וַיֵּדַע נֹחַ כִּי-קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ:

9. בראשית רבה (וילנא) פרשת נח פרשה לג

נפתחו לה שערי גן עדן והביאה אותו,

10. לוחות אבן 52

בראשית יצירת האדם הניחו הקב"ה בגן עדן "לעבדה ולשמרה" (ב, טו), וחטאו של האדם הביא לגירושו מגן עדן, ועברה גרה עברה, והאנושות הגיעה עד כי "מלאה הארץ חמס", והיה צריך להביא את המבול. על כן כאשר תם המבול, הביאה היונה לנח עלה זית מגן עדן, להראות לו את כוחו של האדם. יכול האדם להתחיל בגן עדן ולהגיע עד כדי "וימח את כל היקום" (ז, כג), ויכול האדם להתחיל בעולם חרב ולהפוך אותו לגן עדן עלי אדמות.

11. באר הפרשה

- א.** בפתח התורה הקדושה (א א) כתיב 'בראשית ברא
אלוקים את השמים ואת הארץ, ופירש הרה"ק
מלעכוויטש זי"ע (תורת אבות בראשית) על משקל דברי הו"ל
(הובא ברש"י א א) שאמרו בראשית - 'בשכיל ראשית', כי
הנה בורא העולם מחכב את הראשית - את תחילת
עבודתו של אדם את בוראיו, ועבור ראשית זו ברא
אלוקים את השמים ואת הארץ.
- ב.** בספת"ק תשואות חן להרה"ק רבי גדליה מליניץ זי"ע
מבאר את הלשון הנאמר בתפילת המוספין
בראש חודש 'ראשי חרשים לעמך נתת', כי הגה האדם
מתנצל לפני אביו שבשמים, ואומר - יצר הרע שנתת לי
קשה וחזק הוא עד מאד, ואין כוחי במחני לעמוד עמו
בקשרי המלחמה, אומר לו הקב"ה, 'ראשי חרשים' נתתי
לעמי, בדרך תמיד להתחדש ולהתחיל מראשית, ורק את
זה אני דורש ומבקש מהאדם - שיתחיל את מלחמתו
עם היצר ביתר שאת ועת, ולכסוף זוכה ל'ותשועת נפשם
מיד שונא', שינצל מ'השונא' - הוא היצר הרע כפי
שחז"ל כינוהו (מכה נב.), שבעה שמות יש ליצר הרע וחד
מהם 'שונא'.